

MOC SLOVA

MARTIN K.

(Praha, říjen 2006)

O křehkosti duše a povinnosti silných (slovo pro děti)

Děti, přemýšlel jsem nad jednou věcí, o které vám teď povykládám. Jak víte, máme kluka Davida Jošuu. Občas leze na různé věci a jako každé miminko, jako každé dítě v jeho věku, všechno zkoumá a všude prolézá. Na všechno chce sahat. Třeba na miminka. Davídek naštěstí už umí jednu důležitou věc. Co se musí naučit miminko, když přijde k ještě menšímu miminku? Co ho rodiče musí naučit? Co mu vždycky říkají? Když přijde k miminku, tak mu vždycky říkají: „Opatrně!“ Že? Opatrně! Opatrně, Davídku, na miminko. Je to tak? Na kamaráda Jozífka. To znamená, že děti, které jsou už trochu větší, musí s menšími dětmi nakládat jak? – Opatrně. Aby jim? – Aby jim neublížily.

Chtěl bych vám o tom trochu povykládat, protože my učíme našeho malého, že s křehkými věcmi se musí nakládat opatrně. Když dítě leze k něčemu skleněnému, co zavolá vždycky máma s tátou? – „Opatrně!“ Neříkáme, že se na to nesmí sahat. Děti můžou sahat na miminka, hladit je, ale vždycky hlídáme, aby to bylo opatrně. Aby to bylo něžně. A když děti rostou, tak jsou silnější. Čím jsou silnější, tím musí být opatrnější. Opatrnější, jak nakládají jedni s druhými. Musíme se to učit. Když jsme spolu s dětmi například v posteli, občas se zvednou a opřou se o tátu. Táta to snese, to je v pohodě. Ale když se opřou někde kolenem, loktem, to bolí. A tak vám někdy máma s tátou řeknou: „Opatrně, dávej pozor!“

Chtěl jsem vám položit na srdce, co to jsou křehké věci. Co jsou křehké věci? – Sklo nebo malé miminko... Nebo keramika, přesně tak. Co ještě? – Porcelán, ano. Křehké věci jsou takové, že na ně trošku neobratně sáhnete, a můžou se poškodit. A jak se pracuje s takovými křehkými věcmi? – Opatrně? A jak to je? – Strašně pomalinku, aby to nespadlo. Přesně tak, aby to nespadlo a nerozbilo se.

A teď mi řekněte, děti, jak to je s námi, s lidmi. Myslíte si, že jsou lidé někdy křehcí? – Ne? Tak to já vám povím, že ano. Představte si to! Nejsou křehcí tak, že bych někoho mohl zmáčknout, a on by se rozbil. Že bych Kristýnku neopatrně chytil, a rozbila by se. Ale v Kristýnce a ve vás, v dětech i v dospělých, je něco, co není vidět. Duše. Kdo viděl duši, děti? Je kulatá nebo hranatá? – Takhle dokulata a dole je hranatá? ☺

Někdy se kreslí kulatá. Ale my víme, že duše se nedá z těla vyndat – že bychom tělo někde rozřízli a vyndali duši. Ta naše duše je velmi křehká. Jak se můžete dotknout takové duše? Děti, můžete pohladit někomu hlavu? – Ano? A můžete pohladit někomu duši? – Představte si, že můžete. Můžete. Jak se hladí duše? – Opatrně? Výborně. ☺ Duše se hladí opatrně, přesně tak. Víte, že král David objal svoji duši a říkal: „Duše má, pojď, budeme chválit Hospodina.“ Jak tedy můžete pohladit něčí duši? Představte si, že by tady někdo byl smutný, jeho duše by byla smutná.

Pojď sem, Kristýnko, budeš hrát smutnou duši, prosím. Pojď se ke mně posadit a tvař se jako smutná duše. Tak. Děti, to je smutná duše. Jak byste ji pohladily? Co byste udělaly? – „Řekla bych jí něco pěkného.“ Něco pěkného? To je ono. Děti, když chcete pohladit duši, můžete jí říct něco pěkného. Vyzkoušíme to. Lucinko, tys to tak hezky řekla. Kristýnko, ještě buď smutná duše. Lucinko, řekneš jí něco pěkného? Té duši? Pohladíš ji? Něco pěkného. Třeba, že ji máš ráda, třeba, že jí to sluší. Třeba, že jsi ráda, že ji zase vidíš. – „Jsem ráda, že tě zase vidím.“ ☺

Viděly jste, co se stalo té duši? Jak se usmála a potěšila se? Děti, představte si, že se dá takhle sáhnout na duši. Dá se pohladit. A podobně jako učíme děti, aby byly opatrné, když sahají na miminko, tak se musíme naučit, že musíme být opatrní na naše duše. Protože, děti, už víte, že můžete duši pohladit. A můžete duši ublížit? – Ano. Můžeme duši ublížit. Když řekneme něco ošklivého. Když řekneme něco ošklivého, tak můžeme duši ublížit. Je hodně důležité, abyste věděly, že někde v člověku je duše a že k té duši musíme přistupovat opatrně. Podobně opatrně jako Davídek, když jde k miminku. Podobně vám chci říct: „Opatrně!“ Opatrně, jak nakládáte jedny s druhými! Jak nakládáte, děti, jedny s druhými. Se svými kamarády. Rozumíte mi? Abychom se naučili duše spíše hladit, než jim ubližovat.

Děti, řekněte mi, když jste starší a silnější, jak se to pozná? Jak poznám, že jste starší a silnější. – Že jste větší? No dobře. A jak se máte chovat, když jste větší? Obzvláště k těm menším? – Opatrně. Správně. To vám, starším, chci položit na srdce. Zlobí vás ti malí někdy? – Někdy hodně? Ale když jste starší, tak jste silnější, že ano? Kdo unese děti to, co unesu já? Unesete někdo to, co unesu já? – Ne? A já zas neunesu to, co unese strejda Petr. On by asi odnesl i mě. ☺

Boží slovo říká, že ti, kteří jsou silní, mají nést slabosti druhých. Najděme si to v epištole Římanům. Římanům je hned za Skutky a přečteme si to v 15. kapitole, děti. Římanům 15:1: „*Povinnit' jsme pak my silní ...*“ My silní. Kluci, to jsme hlavně my. Chlapi, poslouchejte mě. My jsme ti silní, jsme silnější než holky, je to tak? Když potřebuje někdo něco odnést, komu doma řekne? – Třeba tátovi. Nebo bráchovi, že ano? Staršímu bráchovi. Starší jsou silnější než mladší, že? Když Johanka něco neunesu, tak řekne sestře, že ano. Řekne: „Prosím tě, pomoz mi to odnést.“ Má odnést něco ze stolu, bojí se, aby se to nerozbilo, tak poprosí Kristýnku, a odnese to ona. Proto ti starší, ti silnější.

„*Povinnit' jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti...*“ Poslouchajte mě, to se týká všech. Kdo je starší sourozenec? Kdo z vás je starší sourozenec? – Skoro všichni jste starší sourozenci a ti, co nejste, tak třeba jednou budete. Takže všichni z vás, kdo máte někoho mladšího, obzvláště vy si pamatujte, že vy silní, vy silní musíte snášet mdloby nemocných. Snášet to, když jsou ostatní slabí. Co se třeba stane, děti, když je nějaký ten bráška nebo sestřička na vás protivný? Musíte to unést. Musíte to unést, abyste se nenechaly zviklat, abyste nezačaly být protivné i vy. Abyste nezačaly být zlé a oplácet stejnou zbraní. Musíte na jejich duši opatrně! Opatrně na tu dušičku.

Ještě si přečteme jeden verš. V Galatském 6:2: „*Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův.*“ Co znamená *jedni druhých břemena neste*? Jedni druhých břemena neste. Co to je břemeno? – Nějaká tíha? Nějaká věc, kterou mám odnést. Třeba těžký vysavač. Ale může to být taky tíha na srdci. Někoho třeba tíží nemoc. Nebo ho tíží nějaká věc. Boží slovo říká, abychom jedni druhých břemena nesli.

Lidé ve světě, kteří neznají Boha, jsou na sebe zlí. Nepomáhají si nést břemena. A silní se poznají tak, že utlačují slabé. Čím víc mají síly, tím víc utlačují ty slabé. Lidé ve světě často sílu používají k tomu, aby

někoho utlačili a snížili ho k zemi. A když se potřebují dostat někam nahoru, klidně pošlapou ostatní. Stoupnou si na ty ostatní. Ale mezi Božím lidem to musí fungovat naopak. My silní používáme sílu k tomu, abychom slabší pozdvihli. Abychom je pozdvihli výše. Abychom jim pomohli. Rozumíte tomu, děti? A tak když máte sílu, když jste moudřejší, starší, umíte lépe malovat, umíte něco lépe vyprávět, umíte si sbalit batůžek na shromáždění, tak tu schopnost a sílu použijte k tomu, abyste pomohly slabším.

A nezapomínejte na duši, buďte na ni opatrné. Jeden k druhému. Jeden na druhého buďte laskaví a milosrdní, protože dušička je velmi křehká. Velmi křehká. Dávejte si pozor, děti, abyste vždycky tím, co říkáte, duši pohladily.

O moci slova (kázání pro dospělé)

Pane, vydáváme Ti tento čas. Prosíme Tě, abys pomazal naše srdce, Hospodine, aby slovo, které nám dáváš, bylo schopné proniknout hluboko a bylo schopné přinést užitek, přinést změnu a spasení do našich životů. Amen.

Slovo, které vám chci dnes říct, je o tom, aby z našich úst nevycházela žádná mrzutá řeč. Čteme o tom v Efezským 4, 24: *„Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům.“*

To, co jsme tady ráno povídali pro děti, není jenom slovo pro děti. Je to slovo pro každého z nás. Je to slovo pro církve, pro věřící, protože lidé ve světě fungují podle jiných pravidel. Toto slovo Bůh říká nám, abychom podle něj jednali.

Bůh nám zjevuje svoje principy. Jenom to, že víme, že jsme duše, je veliké poznání. Lidé ve světě si myslí, že jsme tělo, pytel prvků, hormonů, chemikálií, fyzikálních, chemických a biologických zákonů. A to je vše. My však víme, že jsme duše. Myslím, že byly nějaké pokusy vážít

duši, došli dokonce k jistým výsledkům. Duše prý váží 22 gramů. ☺ To je základní nepochopení toho, že duše je nehmotná.

Víme tedy, že máme duši, ale víme i to podstatnější, že JSME DUŠE a MÁME TĚLO. Nejsme tělo, které má duši, ale jsme duše, která obléká tělo. To podstatnější se odehrává na rovině, která není tak lehce pozorovatelná. To podstatnější o vás je to, co nevidím. Ale Bůh to vidí a říká nám, abychom se nedívali přirozenýma očima, protože to, co vidíme, je hrozně matoucí, povrchní, klamavé. „Klamavé“ asi nejlépe vystihuje, co mám na mysli. Co o vás dokážu říct, když se na vás dívám? Možná odhadnu váš věk, někdo z vás se usmívá více, někdo méně. Znamená to, že někdo je šťastnější méně a někdo více? Myslím, že ne. Ne nutně. Někdo je vysoký, někdo je malý, někdo je starší, někdo mladší, někdo běží rychleji, někdo pomaleji, ale to podstatné je na úplně jiné rovině. Náš způsob jednání musí odrážet toto poznání.

Potřebujeme se starat o svá těla, abychom byli zdraví. Potřebujeme je nakrmit, umýt, uložit ke spánku, zahřát. To je zhruba všechno, co je třeba tělu dát, víc nepotřebuje. Není třeba ho víc uctívat. Je potřeba ho obléct. To je vše, protože zbytek se odehrává na jiné rovině, na rovině naší duše. Je však potřeba vědět, co duše potřebuje. Duše potřebuje zao-patřit. Duše potřebuje zbudovat. Tak jako v přirozeném máme nástroje a víme, jak bourat a jak stavět, tak v duchovním to funguje úplně stejně. Někdy se chováme, jako bychom to nevěděli.

Mám naději, že kdybychom viděli v těle, co někdy děláme v duchu, nikdy bychom to nedělali. Přišli byste za někým a dali mu facku? Udělali byste to? Asi ne, protože je to špatně. Přijde vám to proti mysli, že? Přitom je to jen nějaká interakce v těle. Rozumíte mi? Je totiž možné to vidět. Je to strašně vidět. Přišli byste někdy k někomu, vzali meč nebo nůž a bodli ho? To byste neudělali, že ne? Mám naději, že byste to neudělali, že je to proti vaší přirozenosti. Vzali byste někdy luk a šíp, ten ještě zapálili? (Víte, jak to fungovalo. V kádi se rozdělal oheň, vzali šíp, na kterém byla smůla nebo nějaký hořlavý materiál, nasadili, zapálili v kádi a hořící vystřelili. A šíp mohl nejen zranit, ale také zapálit oheň.) Udělali byste někdy to, že byste si doma připravili luk, šíp, přišel by manžel, dítě nebo někdo do dveří, vy byste to vzali a ... Udělali byste to v těle? Neudělali, že ne.

Chci vám říct, abyste se nenechali oklamat, abyste si neřekli, že je všechno v pořádku. Protože Boží slovo nás usvědčuje, že na duchovní rovině, na rovině naší duše, fungují stejné principy a jsou stejně nebezpečné. Boží slovo nás usvědčuje, že to děláme, a napomíná nás, abychom to nedělali. Myslíme si, že věci na přirozené rovině jsou ty, které se počítají. Ale když přišel Ježíš, usvědčoval zákoníky a říkal jim: „Jsou přece podstatnější věci na úplně jiné rovině. Přirozené věci vidíme, ale o ty tady vůbec nejde. Bůh se nestará o vrabce. Copak mluví o vrabcích? Bůh se nestará jen o přirozené věci. Bůh nedal zákony ani tělo jen proto, aby fungovalo přirozené. Ale mluví o duchovních zákonech.“ Někdy úplně zapomeneme, že jsme duše. Zapomeneme na Boží principy a zákony a chováme se, jako by nebyly, protože kdybychom jim věřili a viděli je, byli bychom daleko zdrženlivější.

„*Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich.*“ Proč ne? Protože Bůh nám dal moc, která je v jazyku, v tom, co říkáme a co k tomu přidáváme. Tato moc nám nebyla dána k boření. Byla nám dána k zbudování. Jenomže když máte sílu, umíte ji použít oběma směry. Bůh s tím počítal a řekl: „Stojí mi za to, dát jim moc. Vím, co se bude dít, ale mně to stojí za to. Dám ji moc, aby jazykem mohli činit dílo, přestože ho mohou zneužít.“

Bůh svého daru nelituje, ale napomíná nás, abychom si uvědomili, co ten dar umí udělat, co schopnost promluvit dokáže. Je to v tom, že se můžete dostat ne do ucha, ale do duše. Můžete se dostat do duše a sáhnout si tak, jak si rukou nesáhnete. Rukou můžete pohladit něčí hlavu, něčí rameno, ale nemůžete mu pohladit duši. Nemáte kam sáhnout. Ale slovem se můžete dotýkat přímo duše a budovat ji, nebo ničit. Můžete stavět, nebo bořit. A nesmíte se divit, když mluvíte zle, a pak je něco zbořené. To je přímý důsledek našeho zacházení s jazykem; jakým způsobem spolu navzájem mluvíme a jak uvažujeme jeden o druhém.

Pojďme se podívat na výraz *žádná řeč mrzutá*. Co znamená slovo *mrzutá*? To není o tom, že se ráno probudíte a jste nevyspalí. To je v pořádku. Možná nemáte chuť vyskakovat a to také nemusíte. Boží slovo však říká: „*Žádná řeč mrzutá.*“ Slovo *mrzutá* je v řečtině *sapros*, a to říká, že je shnilá, časem přestala mít hodnotu, někým porušená, k ničemu se nehodící, chabé kvality, chabé jakosti, špatná, bezcenná. *Žádná* taková řeč, shnilá, bezcenná, špatné kvality ať nevychází z vašich úst. Amen?

„Ale ať je každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému.“ Víte, co je to *k vzdělání*? K budování. Neznamená to, že vystudujete základní školu, střední školu, vysokou školu a doktorát. Není to o tom, že každé slovo má být jako ze slovníku. Má sloužit k budování. Budování čeho? Řeknu vám to slovo řecky, společně ho rozložíme a zase složíme. *Oikodomé*. Co tam slyšíte? *Oikia* jako rodina, dům nebo domov a *domé* – dům, hala, budova, stavět. To znamená, že každé slovo by mělo být ke zbudování, k vystavění domu, rodiny. Jaké rodiny? Na které rovině to funguje? Na všech. Jak u přirozené rodiny, tak také u duchovní rodiny, to je Těla Kristova.

Bůh nás nabádá k tomu, aby každé slovo, které vyřkneme, bylo dobré k budování. To znamená, že máte moc od rána do večera budovat svoji rodinu a budovat církev skrze to, co vychází z vašich úst. Amen? Bůh nás nabádá, aby každé slovo bylo k našemu budování. Od „dobré ráno“ po „dobrou noc“, se vším, co je mezi tím. Ta moc a schopnost tam je. Říkáte si: Potřeboval bych zbudovat církev. Tak ji budujte! Každým slovem, které vyřknete jeden k druhému, můžete budovat, můžete povzbuzovat, můžete stavět. Cihlu k cihle. Mluvte, prorokujte, mluvte život, vzdělání a povzbuzení.

To slovo říká: „*Ať je každé promluvení dobré k zbudování užitečnému, aby dalo milost (milost – charit) posluchačům.*“ Znamená to, že chcete dát milost každým slovem, které říkáte, protože přistupujete přímo k lidské duši.

Dál se píše: „*Všeliká hořkost a rozzlobení se, hněv i křik i rouhání buď odjato od vás se vši zlostí.*“ Víte, někdy si všímám, jak to bereme na lehkou váhu a nečiníme pokání. Kdybyste někoho bodli nožem, kdybyste něco tak zlého udělali, tak jste z toho vyplašení, rozumíte mi? Nevíte, co se stalo, utečete do pokoje a budete se modlit: „Bože, já jsem dal někomu facku, někomu jsem ublížil.“ Připadá mi, že někdy dokážeme být zlí, dokážeme říct zlé slovo s hněvem, s útržkou, a tváříme se, jako by to bylo v pořádku. Však se nic tak hrozného nestalo. A to i děti mezi sebou. Všiml jsem si, že někdy slyšíme, jak naše děti říkají něco zlého, a nejdáme s tím jako s hříchem. Necháváme to být. Nemusí to být nadávka, která je zakázaná. Může to být způsob, jakým se něco řekne, způsob, jakým se odsekne. Mladší, starší – starší, mladší, to je úplně jedno. Pochopitelně, že od starších čekáme víc. Někdy mezi sebou

vyřkneme slova způsobem, který není k zbudování. Víte, že nejsou žádná neutrální slova? Boží slovo říká, že z každého prázdného slova, zdánlivě neutrálního, budeme souzeni.

Nevěřím tomu, že můžeme zbudovat církev, pokud neovládáme způsob, jakým spolu mluvíme. Před každým slovem, před každou odpovědí bych měl přemýšlet, co mám říct, abych toho druhého zbudoval. Je úplně jedno, jestli on po mně plive, protože já potřebuji, aby přestal plivat. Rozumíte mi? Pokud mi někdo ubližuje svým slovem, tak mu potřebuji odpovědět něco, aby mi přestal ubližovat, a ne odpovídat tak, abych ho zranil také, protože potom se budeme donekonečna zraňovat navzájem. Od toho tady máme jiné, kteří na nás vysílají ohnivé šípy. Nechme je být a naučme se jim bránit. My to ale nedělejme. Nepotřebujeme to.

Existují dvě oblasti budování. Vybudování anebo skutek někoho, kdo povzbuzuje, pozvedá, protěžuje něčí růst v křesťanské moudrosti, štěstí nebo radosti a svatosti. To je to zbudování. Jestli chcete, aby někdo měl radost, tak jsou způsoby, jak to udělat, a je potřeba o tom mluvit. Je potřeba mluvit povzbuzení. Nejprve se to týká našich vlastních domovů, nás a našich dětí, manželů a dětí, a to ve všech vazbách. Táta vůči mámě, máma vůči tátovi, máma vůči dětem, to bývá často, děti vůči mámě, děti vůči sobě navzájem. Amen?

Táta by toho měl být z velké míry strážcem, táta je hlava domu. A měl by se postarat: „V našem domě spolu takhle mluvit nebudeme.“ Měl by tomu „jít po krku“, ať to bude kdokoliv. Když to bude máma, tak pochopitelně někde v soukromí, ale měl by stejným způsobem říct: „Ne, tak ne. Boží slovo nám říká něco jiného.“ Ale nevracejte to způsobem, že když někoho vidíte, jak vytáhne kudličku a bodne, tak vytáhnete meč a rozsekáte ho. To není napomínání. To jste nikomu nepomohli. Ale přijďte, vytrhněte mu meč z ruky a řekněte: „Ne, tohle ne, tak ne, jsou jiné způsoby.“ Amen? Na to potřebujete sílu načerpanou v Bohu, abyste v takových okamžicích jednali Božím způsobem. Táta má povinnost dům chránit, aby toto byla norma, která se nepřekračuje. Když třeba jeden vůči druhému něco řekne, tak vždycky toho provinilce chytanu a řeknu: „Nedopustím, aby se kdokoliv obracel proti někomu z mého domu. Nikdo nebude zlořečit a mluvit škaredě proti nikomu z mého domu v mé přítomnosti, ani ty ne, i když ty sám jsi z mého domu. Nikdo se nebude

utrhat na moje děti, nikdo se nebude utrhat na moji ženu, nikdo se nebude utrhat na moji dceru, ani vy navzájem. Stejně tak, jako se teď hněvám na tebe a jdu proti tobě, tak se budu hněvat a půjdu proti každému, kdo půjde proti tobě.“ Pokud táta není doma, tak to zastává máma a říká: „Víte, že táta jasně řekl, že taková řeč se nebude tolerovat. Je to napsané v Božím slově. Pojd'me si to tady vyvěsit, pojd'me si to napsat. Takhle spolu mluvit nebudeme.“

Nehledejte zákon, co se smí a nesmí, které slovo se smí, a které nesmí. Nehledejte v tom sílu hlasu v decibelech a zabarvení. Hledejte, zda to, co bylo řečeno, je k zbudování, nebo k boření. Amen? Děti, tedy aspoň moje, mají někdy tendenci hledat zákon: „Ale co jsem řekl špatně, které slovo bylo matematicky nedokonalé?“ O to tady vůbec nejde. Možná jsi to řekl správně, zdánlivě správně, ale neřekl jsi to proto, abys přinesl spasení a zbudování. Boží slovo nás nabádá, abychom budovali.

Co se týče rouhání. Říká se, že se nemáme rouhat, mluvit rouhavá slova. Co je podle vás rouhání? Je to čistě náboženské slovo. Zkuste mi ho říct normálně. Co je to rouhání? – Nadávat, zlořečit. Zlořečit je moc hezké slovo. Zlořečit je v podstatě úplně přesně. Mluvit zle. Nejen mluvit zle, ale ještě lépe mluvit zranění. To slovo znamená doslova mluvit zranění. Rouhat se Bohu znamená mluvit věci, které zraňují Boha. Opravdu. Vytáhl jsem si řecké slovíčko, které tam je. Skládá se pochopitelně ze dvou: mluvit a zranění. Slovo mluvit je nezajímavé, to je prostě mluvit. Ale to druhé, zranění, to je použito třeba v Lukášovi ve 4. kapitole 35. verši. Pojd'me se na to podívat: „*I přimluvil jemu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi od něho. A povrha jej ďábel mezi ně, vyšel od něho, a nic mu neublížil.*“ To je to slovo – ublížit. Rozumíte, ublížit, zranit. Nebo se pojd'me podívat na zajímavý verš z Marka 16. kapitoly. Doufám, že máte všichni Marka 16. ☺ No, budete se divit. Máte všichni Marka 16,18? Jestli někdo nemáte Marka 16,18, tak si kupte lepší Bibli. Tak: „*...hady bráti a jestliže by co jedovatého pili, nikoli jim neublíží.*“ To slovo je stejné. Ublížit. Zajímavé, že? To znamená, že máme mluvit, aniž bychom ubližovali, aniž bychom mluvili ublížení. Bez rouhání.

Víte, musíme si uvědomit jednu věc. Musíme pochopit, na čí straně stojíme. Kde jsme my, kde jsou naši blízcí a přátelé a kde jsou naši nepřátelé. Častokrát jsme podváděni a máme v tom zmatek. Nepřátelé jsou tam venku. Nemyslím tím lidi ve světě nebo kolegu v práci. Od nich

ale můžu čekat, že přijdou a zraní. Rozumíte mi? Víme, že nás lidi z venku budou zraňovat. Budou nás pronásledovat. Mnohé z nás dokonce budou chtít zabít. Tomu se nedivíme a nesnažíme se jít do světa a říkat: „Neubližujte nám.“ Ale řekněme jeden druhému: „Prosím vás, když je venku tolik tlaku, když je venku tolik zloby, když je venku tolik zla, kde jinde bychom čekali, že můžeme složit svoji zbroj? Copak nechcete přijít domů a odložit si štít pravdy proti ohnivým střelám nepřítele? Já chápu, že když jdete ven, tak se oblečete, vezmete si helmu, opásete se do veškeré zbroje. Ale i ti největší bojovníci chtěli přijít domů, shodit tu těžkou zbroj, ošetřit si všechny rány, prozkoumat ohnuté plechy, vyklepat je na další den a utepat si nový štít. Doma chtěli odložit svůj štít, chtěli odložit svoji zbroj a chodit volně. Vždycky měli meč po ruce, někde poblíž, aby se pro něj dalo kdykoli doskočit. My nechceme přijít do církve nebo do našich domovů a zažít, že v okamžiku, kdy si odložíme štít, najednou přiletí střela. Odkud? Z vlastní řady? Bratři, co potom máme dělat? Kde najdeme místo odpočnutí, kde najdeme místo, kde můžeme složit zbroj a volně se pohybovat, v bezpečí, za hradbami? No přece doma, v církvi. A tak se chraňte a buďte napraveni v situacích, kdy si neuvědomujete nebo berete na lehkou váhu slova, která vyřknete, a způsob jednání jednoho s druhým.

To, co jsme říkali o duši, že je křehká a že říkáme dětem: „Opatrně!“ to se týká i dospělých lidí. Myslíme si, kdoví jak silní jsme jedinci a hrdinové, ale když bychom sáhli na duši kohokoliv z nás, tak každý je citlivý. Každý člověk, ať vypadá jakkoliv, je citlivý a dotýká se to jeho duše. Když vám řeknu něco hezkého, tak povzbudím vaši duši, ať jste kdoví jaký hrdina. Když vám řeknu něco zlého, co víc, když budu váš blízký a řeknu vám něco zlého, tak vám to ublíží daleko víc, protože mezi mnou a vámi není ta spousta bariér a kontrolních mechanismů a nečekáte to. Nečekáte ode mě, že vám ublížím. Přijdete ke mně s otevřenou náručí. Nemůžeme chtít budovat Boží království, nemůžeme být Božími syny, pokud nebudeme dokonalí v jazyku, pokud nebudeme dokonalí v tom, jakým způsobem nakládáme s duší toho druhého. To se týká rodin a církve na prvním místě. Potom se to pochopitelně musí přenést i do práce nebo kamkoliv jinam, kde se pohybujeme. Chtěl bych, abyste ten standard posílili, abyste si doma sedli, ať už jste sami, nebo spolu s kýmkoliv, a řekli: „Tohle bude standard našeho domu. U nás se bude mluvit jenom tak, abychom byli zbudováni, a pokud ne, tak to jasně

pojmenujeme a budeme z toho činit pokání.“ Je obrovský rozdíl, když to nazvete a řeknete: „Tohle mi uklouzlo, promiňte, rodino, tak mluvit nechci, byl to omyl, bylo to špatně.“ Amen? Halelujah.

Matouš 5,22: „*Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož se hněvá na bratra svého bez příčiny, musí trpěti soud.*“ To říká Ježíš. Mluví o soudu. Každý, kdo se hněvá, musí trpět soud. Amen? A já vám chci říct: budete trpět soud, pokud se hněváte na bratra bez příčiny. Pokud žijete v hněvu a hněváte se bez příčiny, a mnoho z těch věcí je bez příčiny, tak budete trpět soud. Ne jenom soud věčný, až někdy, ale v tu chvíli. Budete prožívat soud. Ne, že by se někdo chtěl mstít, ale je to Boží zákon, protože jakým soudem soudíte, takovým jste souzeni. „*Kdož by pak řekl bratru svému: Rácha...*“ Co je rácha? *Prázdňá hlavo* je docela dobrý překlad z řečtiny. Rácha znamená, že o někom řeknu, že je prázdný. Ne nutně hloupý, ale říkám, že je prázdný, že je k ničemu, neúčinný. Kdo z vás řekl někdy někomu rácha? Nikdo. A myslíte si, že jste v pohodě, že? ☺ Neříkáme rácha, ale někdy říkáme o tom druhém věci, které mohou naznačovat, že ten člověk je k ničemu, neúčinný, zbytečný, prázdný, bezcenný. To je to slovo. Nevím, proč překladatelé zrovna tady nechali rácha. Tomu nerozumím. Ale chci říct, abyste věděli, že každý, „*kdož by pak řekl bratru svému: Rácha, povinen bude před radou státi,*“ a bude se zodpovídat ze svého slova. Nikdo není bezcenný. Amen? „*A kdož by řekl: Blázne, musí pekelný oheň trpěti.*“ Pokud bychom o někom říkali, že je blázen, že je hlupák, že je hloupý. To není o hloupém chování. Můžeme říct, že to byla hloupost, ne? Můžeme říct, zvláště dětem: „To byla pěkná hloupost, cos udělal. To bylo od tebe velmi hloupé.“ To je v pořádku, že? Ale nebudu říkat: „Ty jsi hlupák,“ protože to není pravda. Víte, co se děje? Vy toho hlupáka začnete tvořit. Když budete říkat: „Ty jsi hlupák,“ tak toho hlupáka stvoříte. Stvoříte v tom člověku hlupáka. Když se podíváte na některé hlupáky, tak to často je o tom, že někde na začátku jejich cesty byl člověk nebo lidé, kteří toho hlupáka stvořili. Říkali o něm: „Ty jsi hlupák, jsi neschopný, jsi takový nebo makový.“ Musíme si na to dávat pozor, zvláště ve své mysli, protože nejdříve se ta věc stvoří v naší vlastní mysli a potom ji začneme tvořit v někom jiném. Je to tak? „Ty jsi lenoch.“ Nebo: „On je lenoch.“ „On je takový nebo makový.“ „To je celý on!“ Víte, když začnete o někom mluvit... O kom budeme mluvit, o Soně? Kdybychom mluvili o Soně, tak můžeme mluvit a mluvit, až stvoříme někoho jiného, že Soňo? Skrze slova. Soňa je ale

Boží dcera, která má jednou vládnout světu skrze to, že Kristus bude v ní. Jak si někdo dovoluje říkat něco jiného jenom proto, co se mu chvíli zdá skrze přirozené oči? Nemůžu o nikom mluvit negativně. Nemůžu si tady s Romanem povídat o Kristýně nebo o někom jiném a utvářet nějaký obraz, protože ač se nám zdá, že ten člověk u toho není, tak to je něco, co tvoříme, a stane se to pak součástí našeho jednání s tím člověkem. My ho tím tvoříme a říkáme: „Ty jsi nicka, ty jsi nula, ty jsi nikdo,“ až se z toho člověka stane nikdo. Pochopitelně, pokud je v Kristu, ví, jak se bránit. Ví, jak to napomenout a říct: „Tohle není to, co o mně říká Boží slovo, já to odmítám. Odmítám to, že jsi přišel a začal bořit. Já to neberu.“ Amen.

Matouš 5:23-24: *„Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě: Nechejž tu daru svého před oltářem a odejdi; prvé smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.“* Víte, někdy jsme zaneprázdněni tím, že sloužíme, že děláme různé věci. Dělal bychom to a ono, a přitom máme rozbité věci doma nebo někde jinde. To je, jako bychom nic neudělali. Pokud budete mít nabourané vztahy a neuděláte krok pro to, abyste si je vyčistili, tak tady můžete vpředu stát, můžete kázat, můžete chválit, můžete si hrát, na co chcete, ale někde v nebi se vám to vůbec nepočítá, protože Boží slovo vám jasně řeklo, co máte učinit. Boží slovo řeklo, že se máte vrátit k té věci, k tomu bratru, k té sestře, k tomu muži, k té ženě, ke komukoliv, a máte si to vyřešit. – „Mám pocit, že máme nějaký problém, ne?“ Možná nedojdete k řešení, ale udělali jste první krok. Možná v tu chvíli zjistíte, že to je jen nedorozumění, možná zjistíte, že ten člověk řekne: „Jo,“ a nebude to chtít řešit. Možná, že si to vyříkáte a vyřešíte to. Ale nemůžeme se k tomu stavět tak, že to je nepodstatné. Je to dokonce podstatné natolik, že Bůh říká, že vaše obětování daru je nepodstatné. Rozumíte mi? Ten dar je zbytečné úsilí. Zbytečné úsilí. Zbytečná práce. Možná vám zatleská někdo, kdo nevidí. Ten, kdo nevidí pravdu, vám možná zatleská, když uvidí, že obětujete dar. Ale Bůh o tom neví. A tak vás chci napomenout. Pokud máte a chcete obětovat dary, a to byste měli, pokud chcete obětovat kus svého života, abyste sloužili nebo činili Boží vůli, tak vás chci napomenout, abyste prozkoumali, jestli někde nemáte věci, pro které můžete něco udělat a dát je do pořádku. Na nás je, abychom si dali tyto věci do pořádku. Já vím, vím to skrze to, co mi Bůh řekl, že za zavřenými dveřmi se děje mnoho zlého. Ví, že za zavřenými dveřmi se říká mnoho

zlého. Za zavřenými dveřmi. Zavřené dveře nejsou pro nás řešením, protože Bůh je všude. Amen?

Potřebujeme, abychom byli zbudováni k budování a k vychvacování těch, kteří jsou tam venku. Nutně potřebujeme, bratři, abychom doma načerpali sílu, byli povzbuzeni a vyrazili do boje. Všichni, nejenom my chlapi. Potřebujeme se sejít a všechnu energii věnovat vzájemnému povzbuzení, posílení a ošetření ran. Přijdete někdy z práce nebo z domu a máte pocit, že potřebujete ošetřit nějakou ránu? Já ano. Přijdete, porovnáváte si rány za ten den a říkáte: „Jak jsi mohla doma utržit rány?“ Ale je to tak. Skrze nějaké situace, skrze to, co se děje, skrze to, že děti někdy zlobí nadmíru a žena neví, co s tím. Amen?

Potřebujete čas, kdy se doma sejdete, zavřete dveře, odložíte zbroj, prohlédnete si, co se dělo, posílíte se, povzбудíte se, tak abyste si mohli lehnout do postele a nabrat sílu. Nevím, jak se vám spí, když máte věci vyčištěné a vyřešené, a jak se vám spí, když jdete do postele, když to takto řeknu, s věcmi v nějaké zbroji. Jak se vám spí se štítem, helmou, v botách a s pancířem? Jak se vám spí se šípem v noze? Neodpočínate si. Boží slovo říká, aby nezapadlo nad vaším hněvem slunce. Škoda spát. Jestli si myslíte, že se to vyřeší ráno, nevyřeší. Doporučuji vám, pokud si chcete odpočinout, abyste to předložili před Boha, udělali v tom pořádek, a mohli potom nabrat sílu. Přijdete domů, ošetříte rány, nasytíte se. Konečně můžete bezpečně jíst. Tam venku nevíte, jestli to, co jíte, je bezpečné. V Africe jsem si jen tak nemohl sednout k jídlu a jíst. Tam si sednete k jídlu, zkoumáte a přemýšlíte: „Přežiju to?“ Víte, to neříkám z legrace. To je realita. Napijete se a říkáte si: „Co to se mnou udělá? Je to v pořádku?“ A to z mnoha důvodů. Byla tam přede mě na stůl položena určitá jídla a Bůh mi řekl: „Toho se nedotýkej.“ Musel jsem z toho nějakým způsobem vybruslit, abych to nesnědl, a díky tomu jsem také mohl být zachován ve zdraví. Ale já chci přijít domů a chci si odpočinout. Manželka mi dá na stůl jídlo, já se za to pomodlím, ale nezkoumám, jestli to je, nebo není dobré. To musí být dobré, bezpečné, protože by mi nedala nic zlého. Chci přemýšlet tam venku, jestli to, co jím, není náhodou špatné, ale doma si chci odpočinout v tom, že jím dobrou stravu. To samé ve slovech. Doma nechci opatrně přebírat, co z toho, co bylo řečeno, mám zahodit, a co si mám nechat. Chci to pozřít, tak jak to je, a vědět, že mi to

jednou bude k užitku. Chci, aby slovo vyučování, teologie, která doma plyne, byla jenom čistá.

Takže se chci doma najíst, odpočinout si, ošetřit si navzájem rány, povzbudit se, nabýt síly na druhý den, abych si následujícího dne zase vzal zbroj a šel. Amen? Pokud přijdu domů a budu si muset nechat zbroj, zkontrolovat to, co mi bylo dáno, jestli v tom není trochu jedu, a v nestřeženém okamžiku přiletí šíp do mojí nohy, se kterým potom půjdu spát, protože není, kdo by mi ho vytáhl, tak jak potom budu bojovat druhý den venku? Jaký bude potom boj? K čemu nás Bůh povolal? Ráno přijdete do služby, Bůh uvidí, v jakém jste stavu, a řekne: „Hochu, já tě asi nemůžu postavit do první linie. Vypadáš, že jsi nevyspalý, unavený, zraněný, neumytý, nevyklepané plechy. Co jsi dělal?“ Zní to, jako bych tady povídal nějakou rytířskou pohádku, možná to zní abstraktně. Ale to jsou velmi konkrétní věci, týkající se způsobu chůze v našem životě. Musíme se povznést na duchovní rovinu a vidět duchovní realitu.

Pojďme se ještě podívat na několik drobných veršů. Přísloví 18:21: „*Smrt i život jest v moci jazyka, a ten, kdož jej miluje, bude jísti ovoce jeho.*“ Smrt i život jsou v moci jazyka. Není to hrůzu nahánějící věc, že smrt i život jsou v moci jazyka? Věděli jste, že jazykem můžete přivodit smrt i život? Představujeme si to pořád ještě abstraktně. Nevěříme, že můžeme přinést opravdickou smrt a opravdický život skrze jazyk. Nevěříme tomu. To ale říká Boží slovo. Pokud někde vidíte smrt a nutně potřebujete život, můžete mluvit. Můžete mluvit a přinést život, protože Boží slovo říká, že smrt i život jsou v moci jazyka. Ta moc a síla tam je.

Žalm 141:3: „*Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých.*“ Pokud mluvíte hodně, tak vám rovnou říkám, že mnohé mluvení nebývá bez hříchu. Pokud máte problémy s hněvem, s prostořekostí a jste příliš rychlí k mluvení, pak Boží slovo říká, abyste se modlili: „*Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých.*“ Stává se vám někdy, že nějaké slovo se vám už tlačí z pusy, a vy ho chytнете ještě včas, než ho řeknete? Mně se to někdy stává. Člověk chce něco říct, opáčit. Ale neřekne nic a zvítězí. Postav, Hospodine, stráž, která tam bude hlídat, a každého vyzve, aby se legitimoval: „Co neseš? Co vynášíš ven?“ A pokud ta věc, kterou vynášíš ven, není k zbudování, tak nemá co vycházet ven. Halelujah!

Ještě možná jeden verš. Jakub 1:26: „*Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný ...*“ To je hrozné slovo. Já vím, že kudlanka je nábožná, ale my jsme zbožní. Pamatujte si to. Kudlanka je nábožná, protože spíná svoje končetiny, ty svoje nástroje na ulovení a zabití hmyzu. Spíná ruce a vypadá, že se modlí, ale není tomu tak. To je výborný význam slova nábožný. Nechte kudlanku, aby byla nábožná a zdánlivě vypadala, že je zbožná, a přitom lovila, ale my buďme zbožní, duchovní. Takže: „*Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, a v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.*“ To je jako s kudlankou. Myslíte si, že kudlanka bude spasena? Kdo si myslí, že kudlanka bude spasena? Nebude spasena. A přitom z nás vypadá nejnábožněji. Bůh ale v tomto verši říká: „*Marné jest náboženství kudlanky.*“ Je to tak? Vypadá to jako legrace, ale já to neříkám z legrace. To je pravda. Marné jest náboženství kudlanky. Pokud nedokážeme ovládnout svůj jazyk, aby jakékoli slovo, které z nás vyjde, bylo k zbudování, tak Boží slovo říká, že naše náboženství je marné.

Víte, je to hrozná věc, když po nějakém běhu, kdy jste chodili s Bohem, nebo jste si aspoň mysleli, že chodíte s Bohem a děláte Boží vůli, přijdete před Boží trůn a říkáte: „*Tak jsem tady.*“ – „*A ty jsi který?*“ – „*Já jsem ten a ten.*“ – „*My tě neznáme.*“ Rozumíte mi? – „*To není možné, musíte mě tam někde mít. Zkuste znova, zkuste to hledat pod ‚kázání‘.*“ – „*No, to my tady vůbec nemáme.*“ Víte, o kterém verši mluvím? – „*Zkuste to hledat pod ‚ve tvém jménu‘.*“ – „*Taky nic.*“ – „*Tak to zkuste hledat pod ‚prorokovat ve tvém jménu‘, taky nic?*“ Uzdravovat. Vyhánět demony tam je taky. – „*Zkuste to pod ‚vyhánění démonů‘. Zase nic?*“ – „*Ne, je mi líto, jděte odsud činitelé nepravosti.*“

Boží slovo říká, že myslíme-li si, že jsme nábožní, duchovní, myslíme-li si, že jsme starší – teď nemyslím nutně jenom starší, ale myslíme-li si, že něco máme v Kristu, počítejme ty správné věci, prosím vás. Nikdy se nebudeme měřit podle toho, kolik démonů jsme kdy kam vykázali, ale podle ovoce Ducha. A tak pojímejte svůj jazyk v uzdu. Jakub o tom hodně hovoří. Hovoří o tom, jaký je jazyk malý úd, ale jakou sílu má a co všechno dokáže v tom dobrém, i v tom špatném.

To je to, co jsem vám chtěl položit na srdce. Bratři a sestry, vezměme na vědomí, že tam venku zuří bitva. Vezměme na vědomí to, že jsme uprostřed těžké doby a zlých lidí. Nedávno jsem někde byl a říkal

jsem si: „Bože, vidím tolik zloby mezi lidmi. Tolik zloby.“ Boží slovo říká, že svět leží ve zlém. Vidím to na každém kroku. Svět ve zlém leží. Kde není Bůh, tam je soběstřednost, nenávist, závist. Svět ve zlém leží. Nemějte naději ve světě. Svět ve zlém leží. Svět nemá žádnou chuť pro vás udělat cokoli dobrého, ač by se zdálo, že ano. Svět hledá jenom své vlastní na úkor jiných. Tak to ale nesmí být mezi námi. Tak to nesmí být mezi námi. A nečekejte, až se tak začnou chovat lidé okolo vás. Začněte vy. Možná lidé okolo vás nejsou nutně věřící, možná ve vaší vlastní rodině nejsou věřící rodiče, manželé nebo manželky, ale to neznamena, že vy byste se měli chovat jinak.

Bůh vám mocně požehnej. Vězte, že jsme Boží lid, a chovejme se tak, abychom sem mohli přijít, zavřít dveře, sundat zbroj a vědět, že tady se mi přece nic stát nemůže. Bůh vám mocně požehnej na vaší cestě. Amen.